

Politi. Mange rejste sig og vilde gaa. Men Mads Vestrup lod sig ikke skræmme. Den før saa modløse og bekymringsfulde Mand, der havde haft saa forsagte Tanker om sig selv og Forsynets Bestemmelse med ham, var vaagnet op som en ulveglubsk Herrens Stridsmand, havde beredt sig til, som der stod skrevet, at binde op om sine Lænder og give Hjem og Børn i Guds Vare-tægt for at samle de forsprængte Rester af hans Menighed til Kamp mod Helvede.

Mens han talte, hørte han Kerubernes Hærskrig i Luften, og han opløftede sine Hænder, da han sluttede med „for sidste Gang at bekende vor gamle Tro i dette Hus, som maaske nu for en Tid skal blive Satans Bytte!“

I stor Ophidselse strømmede Folk ud af Kirken. Man tog hinanden til Vidne paa, hvad han havde sagt, og mange saae betænkelige ud, fordi de følte deres Kirke vanhelliget af en sindsforstyrret Mand. De alvorligste gik tavse hjem.

IX

Der ligger en lille By ved Middelhavet en Milsvej fra Genua. Den ligner de fleste andre af de mange Hotel- og Pensionatsbyer, som en soldyrkende Tid har drevet frem dernede i Evropas Varmebænk under de olivengraa Apenniner. Lagvis ligger den opad Bjergsiden, med stejle Gader, Buegange og tropiske Palmehaver. Langsmed Stranden er der ført en Promenade. Paa svære Undermure er den løftet en halv Snes Meter over Brændingen, der under paalands Vind — og det blæser ganske hyppigt over Middelhavet — springer op med en Bevægelse, som minder om en stejlende Hest, og derpaa opløser sig i Skum med en Syden, helt forskellig fra det Drøn, hvormed vor egen graa Vesterhavsbrænding ligesom i tunge Drømme vælter sig over Sandrevlerne. Tager Vinden til og faar Syvmilestøvlerne paa — og det stormer slet ikke saa sjældent under Azurkysten — brydes Havet mod Undergrunden med en hul Sprænglyd og staar tilvejs med et taarnhøjt Sprøjt som fra en underjordisk Eksplosion.